

**ZMENA PRÁVNEHO PREDPISU AKO OKOLNOSŤ VYLUČUJÚCA
POUŽITEĽNOSŤ SKORŠEJ JUDIKATÚRY A JEJ DOPAD NA ZÁKLADNÉ
PRÁVO NA SÚDNU OCHRANU PODĽA ČL. 46 ODS. 1 ÚSTAVY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Ak všeobecný súd svoje rozhodnutie oprel o judikatúru, ktorá sa vzťahovala na ustanovenie právneho predpisu, ktoré bolo zmenené, pričom v dôsledku podstatnej zmeny sa judikatúra vzťahujúca sa na skoršie ustanovenie právneho predpisu stala obsolétnou (nepoužiteľnou), takéto rozhodnutie je potrebné považovať za arbitrárne s dopadom na základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

(Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 409/2017 z 20. septembra 2017)

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika o sťažnosti obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 CoPr 2/2014 z 15. mája 2014 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 CoPr 2/2014 z 15. mája 2014 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 CoPr 2/2014 z 15. mája 2014 **z r u š u j e** a vec v r a c i a Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre **j e p o v i n n ý** uhradiť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., trovy konania v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet advokátskej kancelárie SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 409/2017-12 z 12. júna 2017 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti

Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 CoPr 2/2014 z 15. mája 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako žalovaná bola účastníkom konania vedenom na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 Cpr 3/2013 o vyhlásenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy. Okresný súd v uvedenom konaní rozhodol čiastočným rozsudkom z 19. decembra 2013 tak, že určil, že skončenie pracovného pomeru navrhovateľa je neplatné a jeho pracovný pomer k sťažovateľke naďalej trvá. Proti označenému rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jej označené práva. Namieta a argumentuje, že krajský súd „*pri výklade relevantných zákonných ustanovení a ich následnej aplikácii postupoval v rozpore s objektívnym právom. Odkaz na prekonanú judikatúru možno považovať za jurisdikčnú svojvôľu, ktorá porušuje princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princíp rovnosti sporových strán v konaní. Namietané rozhodnutie je nespravodlivé, nesprávne a zásadným spôsobom naruša princíp právnej istoty sťažovateľa.*“

3. Ústavný súd po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie 26. júla 2017 vyzval krajský súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

4. Vyjadrenie krajského súdu bolo ústavnému súdu doručené 23. augusta 2017. V jeho prílohe sa nachádzal zberný súdny spis a vyjadrenie predsedu krajského súdu, ktorý k veci uviedol:

„... odôvodnenie sťažnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu jasným a zrozumiteľným spôsobom sa vysporiadalo so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, z ktorého dôvodu ho nemožno považovať za nepreskúmateľné. Posúdenie jeho vecnej správnosti alebo nesprávnosti nie je v mojej kompetencii, pretože takéto oprávnenie prináleží súdu v rámci riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov pri splnení predpokladov vyplývajúcich z Civilného mimosporového poriadku. Z uvedeného dôvodu ponechávam preto na posúdenie Ústavnému súdu SR, či postupom Krajského súdu v Nitre došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky v rozsahu uvedenom v jej ústavnej sťažnosti.“

5. Predseda krajského súdu v závere svojho vyjadrenia vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

6. Právny zástupca sťažovateľky v stanovisku doručenom ústavnému súdu 13. septembra 2017 vyjadril súhlas s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom.

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

12. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

13. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy) (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

14. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

15. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

16. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

17. Všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

18. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. A preto z týchto hľadísk posudzoval ústavný súd aj sťažovateľkou napadnutý rozsudok krajského súdu.

19. Základnou a najzávažnejšou námietkou sťažovateľky bolo to, že krajský súd svoje rozhodnutie oprel a odôvodnil s poukazom na rozhodovacia prax podľa právnej úpravy, ktorá v čase podania výpovede nebol platná a účinná, pretože použitá judikatúra sa vzťahovala k § 46 ods. 1 písm. f) zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov platného do 2. júla 2001 (ďalej len „starý zákonník práce“), ktorý bol už zrušený a nahradený aktuálnym zákonom č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „aktuálny zákonník práce“).

20. Podľa § 46 ods. 1 písm. f) starého zákonníka práce zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď, ak sú u zamestnanca dané dôvody, pre ktoré by s ním zamestnávateľ mohol okamžite zrušiť pracovný pomer, alebo pre závažné porušenie pracovnej disciplíny; pre sústavné menej závažné porušovanie pracovnej disciplíny možno dať zamestnancovi výpoveď, ak bol v dobe posledných šiestich mesiacov v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny písomne upozomený na možnosť výpovede.

21. Podľa § 63 ods. 1 písm. e) aktuálneho zákonníka práce, sú u zamestnanca dôvody, pre ktoré by s ním zamestnávateľ mohol okamžite skončiť pracovný pomer, alebo pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny; pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny možno dať zamestnancovi výpoveď, ak bol v posledných šiestich mesiacoch v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny písomne upozomený na možnosť výpovede.

22. Okresný súd pri posudzovaní platnosti výpovede danej sťažovateľkou v odôvodnení svojho rozsudku ako súdu prvej inštancie sp. zn. 15 Cpr 3/2013 z 19. decembra 2013 dospel k záveru, že výpoveď bola daná neplatne, pretože dôvod výpovede nebol skutkovo vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. S týmto právnym záverom sa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nestotožnil a dospel k opačnému názoru, že výpoveď daná navrhovateľovi bola dostatočne skutkovo vymedzená, no napriek uvedenému dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť, keďže je vecne správne, avšak z iných dôvodov. Svoj napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že „aj keď výpoveď zo dňa 04. 02. 2013 považoval za dostatočne skutkovo vymedzenú v zmysle ustanovenia § 61 ods. 2 Zákonníka práce, pre naplnenie predpokladov ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce v danej veci neboli splnené podmienky. Z ustálenej judikatúry NS SR vyplýva, že dve menej závažné porušenia pracovnej disciplíny nie sú jej sústavným menej závažným porušovaním (R 5/1994) a o sústavné menej závažné porušenie pracovnej disciplíny ide vtedy, ak sa zamestnanec dopustil najmenej troch porušení pracovnej disciplíny, ktoré dosahujú intenzitu menej závažného porušenia pracovných povinností a medzi ktorými je primeraná časová súvislosť (R 46/1997. rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 54/95;). Odvolací súd dospel k záveru, že ak došlo u navrhovateľa k dvom menej závažným porušeniam pracovnej disciplíny (v auguste 2012 a v decembri 2012), medzi ktorými je primeraná časová súvislosť a i keď odporca po prvom porušení pracovnej disciplíny upozornil navrhovateľa na možnosť dať mu výpoveď z tohto dôvodu, neboli dané podmienky pre danie výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, pretože pre naplnenie tohto výpovedného dôvodu je potrebné, aby došlo

k najmenej trom porušeniam pracovnej disciplíny, ktoré dosahujú intenzitu menej závažného porušenia pracovných povinností v primeranej časovej súvislosti. Okrem toho odvolací súd pri posudzovaní platnosti výpovede vzal do úvahy i osobu navrhovateľa ako zamestnanca a dĺžku jeho pracovného pomeru u odporcu, vzhľadom k jeho doterajšiemu plneniu pracovných povinností, situáciu a okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu pracovnej disciplíny menej závažným spôsobom, ale tiež dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa a tiež to, že zamestnávateľovi škoda nevznikla a po zohľadnení všetkých týchto okolností dospel k záveru, že záver súdu prvého stupňa o neplatnosti výpovede danej odporcom navrhovateľovi je správny, preto rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.“

23. Aj v konaní o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd uplatňuje zásadu prednosti ústavne konformného výkladu, v rámci ktorej uprednostní ten výklad právnej normy, ako aj súvisiacich právnych noriem, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, respektíve plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv (IV. ÚS 96/06, II. ÚS 148/06).

24. Ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 37/95 rozhodol, že: „Otázku právomoci všeobecného súdu z hľadiska ústavou upraveného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) treba posudzovať v zmysle čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou“, pričom vo veci sp. zn. PL. ÚS 18/98 tiež potvrdil, že v prípade, ak dôjde k výkladu právnych predpisov inak ako ústavne súladným spôsobom, môže to mať dopad na niektoré zo základných práv a slobôd.

25. Právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy je zabezpečené aj procesnými zárukami, medzi ktoré patrí i právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré vyžaduje, aby rozhodnutie bolo náležite odôvodnené. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06, III. ÚS 107/07).

26. Ústavný súd pre preskúmaní veci konštatuje, že po zmene právnej úpravy výpovede danej z dôvodu menej závažného porušenia pracovnej disciplíny pri výklade a aplikácii § 63 ods. 1 písm. e) aktuálneho zákonníka práce nie je možné dospieť k záveru, že je potrebné pre naplnenie výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. e) aktuálneho zákonníka práce, aby došlo k najmenej trom porušeniam pracovnej disciplíny, ktoré dosahujú intenzitu menej závažného porušenia pracovných povinností v primeranej časovej súvislosti tak, ako sa to podľa ustálenej súdnej praxe vytvorenej ešte za platnosti starého zákonníka práce uplatňovalo, pretože takýto výklad bol podmienený sústavnosťou, ktorá sa podľa aktuálneho zákonníka práce nevyžaduje, keďže zákonodarca zo zákonného textu vypustil slovo sústavné. Naopak, z gramatického a logického výkladu § 63 ods. 1 písm. e) aktuálneho zákonníka práce vyplýva, že zamestnávateľ je oprávnený pristúpiť k výpovednému dôvodu podľa citovaného ustanovenia za predpokladu, že zamestnanec v priebehu 6 mesiacov dvakrát porušil pracovnú disciplínu a zároveň pri prvom menej závažnom porušení pracovnej disciplíny bol písomne upozornený na možnosť výpovede, pričom toto porušenie sa nemusí týkať tej istej povinnosti zamestnanca ani nemusí medzi dvoma porušeniami pracovnej disciplíny existovať súvislosť.

27. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že dôvody, na ktorých stojí napadnutý rozsudok krajského súdu, sú arbitrálne, nezodpovedajú textu aplikovaného § 63 ods. 1 písm. e) aktuálneho zákonníka práce, pričom interpretácia normy vybočuje z medzí jej

prípustnej interpretácie, t. j. takej, ktorá nie je v rozpore s textom normy (contra legem), resp. takej, ktorá má oporu v samotnej norme a tam použitých výrazových prostriedkoch. Ak pre uplatnenie hypotézy normy postačuje, že dôjde k menej závažnému porušeniu pracovnej disciplíny potom, čo bol zamestnanec v období posledných šiestich mesiacov v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny písomne upozomený na možnosť výpovede, podľa názoru ústavného súdu je prejavom jurisdikčnej svojvôle, ak všeobecný súd pre naplnenie tohto dôvodu výpovede požaduje, aby sa zamestnanec dopustil aspoň troch porušení pracovnej disciplíny.

28. Ústavný súd ďalej konštatuje, že ak všeobecný súd svoje rozhodnutie oprel o judikatúru, ktorá sa vzťahovala na ustanovenie právneho predpisu, ktoré bolo zmenené, pričom v dôsledku podstatnej zmeny sa judikatúra vzťahujúca sa na skoršie ustanovenie právneho predpisu stala obsolétnou (nepoužiteľnou), takéto rozhodnutie je potrebné považovať za arbitrárne s dopadom na základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Ústavný súd preto konštatuje, že krajský súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku ústavne nesúladným spôsobom interpretoval relevantné ustanovenia právnych predpisov týkajúcich sa podmienok aplikácie § 63 ods. 1 písm. e) aktuálneho zákonníka práce, čím neposkytol súdnu ochranu sťažovateľke v požadovanej kvalite, preto dospel k záveru, že krajský súd napadnutým rozsudkom porušil jej označené práva (bod 1 výroku nálezu).

30. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

31. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, bolo pre dovŕšenie ochrany porušených práv potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu (bod 2 výroku nálezu).

32. V ďalšom postupe je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Krajský súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

III.

33. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľky si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil v celkovej sume 374,81 €.

34. Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

35. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2016 v sume

884 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 147,33 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľky aj nárok na náhradu režijného paušálu za dva úkony právnej služby podľa vyhlášky vykonané v roku 2017 po 8,84 €. Keďže právny zástupca sťažovateľky je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, odmena a náhrady sa zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty.

36. Keďže suma uplatnenej náhrady trov konania neprevyšovala sumu vypočítanú ústavným súdom, ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania v požadovanej sume 374,81 €.

37. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.